

Arrest

nr. 197 459 van 5 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Liselotte RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 28 december 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Liselotte RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die *loco* advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 september 2017 werd verzoeker aangetroffen in onwettig verblijf op het grondgebied. Diezelfde dag kreeg hij het bevel het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Een gedwongen repatriëring werd gepland op 4 november 2017 naar Soedan.

Op 18 september 2017 werd verzoeker onderworpen aan een gehoor door de ambassade van Soedan, op 27 september 2017 werd hij positief geïdentificeerd en werd een laissez-passez afgegeven.

Op 6 oktober 2017 werd verzoeker gehoord naar aanleiding van de opsluiting in het gesloten centrum met het oog op verwijdering. Verzoeker verklaarde onder meer dat hij een minderjarige zus heeft van 14 jaar, die zich in het station Brussel-Noord bevindt. Hij verklaart: *"Ik wil eerst mijn zusje vinden daarna ga ik asiel aanvragen. Ik ga [het] met mij[n] advocaat erover hebben."*

Op 31 oktober 2017 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in.

De geplande repatriëring naar Soedan werd afgelast op 4 november 2017.

Op 6 november 2017 gaf de gemachtigde het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies). Op dezelfde dag nam de gemachtigde de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis).

Op 10 november 2017 wees het EUODAC-onderzoek uit dat de vingerafdrukken op 12 juni 2017 geregistreerd werden te Italië wegens illegale grensoverschrijding.

Op 13 november 2017 werd verzoeker gehoord in het licht van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III - verordening). Verzoeker verwijst in dit gehoor wederom naar zijn minderjarige zus Z. geboren in 2005 "die zich in het park bevindt".

Op 21 november 2017 richtte de gemachtigde een overnameverzoek aan Italië op grond van artikel 13 van de Dublin III-verordening. Italië beantwoordde dit verzoek niet binnen de termijn zoals voorzien in artikel 22, 6 van de Dublin III-verordening. De gemachtigde bracht Italië hiervan op de hoogte op 22 december 2017.

Op 28 december 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : X

voornaam : X

geboortedatum : 09.09.1991

geboorteplaats : Atoka

nationaliteit : Soedan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikelen 13(1) j° 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer Ahmed, verder de betrokkene, die staatsburger van Soedan verklaart te zijn, was op 08.09.2017 het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) en een inreisverbod (13sexies) en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel.

Op 31.10.2017 vroeg de betrokkene internationale bescherming te Steenokkerzeel. Daarbij legde hij geen documenten voor.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 12.06.2017 vanwege onwettelijke binnenkomst werden geregistreerd in Italië (Reggio Calabria).

De betrokkene werd gehoord op 13.11.2017. Hij verklaarde ongehuwd te zijn. Hij stelde dat zijn jongste zus, Zina genaamd en volgens de betrokkene geboren in 2005, ook in België is. Hij maakte verder gewag van een in Duitsland verblijvende oom.

De betrokkene stelde dat hij Soedan op 20.01.2014 verliet en naar Libië reisde. In juni 2017 verliet hij Libië per boot, werd opgepikt op zee en reisde vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen via Italië. Hij stelde dat hij vervolgens na 3 dagen op de plaats van aankomst naar Napels werd gebracht. Na een verblijf van een maand vervolgde hij vandaar via onder meer Genua zijn weg naar Ventimiglia. Daar werd hij naar eigen zeggen door de politie opgepakt en naar een opvangcentrum in 'Toronto' gestuurd. Na een verblijf van enkele dagen trok de betrokkene vandaar via Foggia, Napels en Genua terug naar Ventimiglia. Na een verblijf van 3 dagen in een opvangcentrum ter plekke vervolgde de betrokkene zijn weg naar Frankrijk vanwaar hij na passages in Cannes, Nice en Parijs eind augustus 2017 verder reisde naar België.

De betrokkene beaamde dat zijn vingerafdrukken in Italië werden geregistreerd.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat België van meet af aan zijn doel was omdat hij supporter is van Anderlecht. De betrokkene uitte verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Italiaanse instanties omdat hij in België wil blijven en omdat de Italiaanse instanties hem niet hielpen.

Op 21.11.2017 werden de Italiaanse instanties met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 verzocht de verantwoordelijkheid voor het behandelen van het verzoek van de betrokkene over te nemen.

Vanwege de vasthouding van de betrokkene werd met toepassing van artikel 21(2) van Verordening 604/2013 een spoedig antwoord gevraagd. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(6) van Verordening 604/2013 gestelde termijn van een maand beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) op 22.12.2017 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds

(1) Schrappen wat niet past.

(2) De verantwoordelijke Staat vermelden.

(3) Het betreft hier de andere staten die partij zijn bij de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990. De lijst van deze staten is toegankelijk via de website dofi.ibz.be, rubriek "Grenscontrole", rubriek "Informatie" en "LIJST LIDSTATEN EER/EU/SCHENGEN".

(4) De overheden van de Staat waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden, vermelden.

(5) De naam en de hoedanigheid van de overheid vermelden.

vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker wordt uitgesloten.

De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening

604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Zoals vermeld stelde de betrokkene dat zijn jongste zus, Zina genaamd en volgens hem geboren in 2005, ook in België en meer bepaald in het Maximilaaanpark verblijft. We merken op dat we aan de hand van de door de betrokkene aangevoerde summier gegevens geen persoon met die welbepaalde identiteit terugvonden.

Op 11 en 12.10.2017 verzocht de Dienst Voogdij onze diensten en Fedasil en meer bepaald de Observatie- en Oriëntatiecentra en de sectie Vrijwillige Terugkeer, die informatie verstrekt in het Maximilaaanpark, gevraagd na te kijken of een persoon met die welbepaalde identiteit gekend is. Ze deelden mee dat dat niet het geval is.

Betreffende de bewering dat de Italiaanse instanties hem niet hielpen en hij straat moest leven wijzen we er op dat de betrokkene geen elementen aanvoert die toelaten de gegrondheid van deze bewering te beoordelen. In het geval van onwettelijke binnenkomst in Italië wordt doorgaans opvang geboden in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang ('Centro di primo soccorso e accoglienza', CPSA). We wijzen er op dat vele immigranten deze centra na korte tijd verlaten omdat ze Italië als een 'transitland' beschouwen en verder willen reizen.

Volgens zijn verklaringen werd de betrokkene na interceptie door de politie in Ventimiglia naar een opvangcentrum in 'Torento' gebracht. Na 2 dagen trok de betrokkene vandaar weer verder om na enkele dagen later weer in Ventimiglia te belanden. Hieromtrent wensen we tevens op te merken dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming indiende bij de bevoegde Italiaanse instanties en derhalve niet ressorteerde onder de bepalingen van Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn. We zijn dan ook van oordeel dat het niet verlenen van onderdak in die context uit hoofde van de Italiaanse instanties op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem in geval van een overdracht wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel zal de betrokkene na overdracht een beschermingsverzoek kunnen indienen in Italië en gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan

ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM in recente rechtspraak reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

Tijdens het verhoor dd. 13.11.2017 stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele

waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het vorig jaar geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update 30.03.2017, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR ("Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016, hierna OSAR-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de 'Questura' ("verbalizzazione").

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië

("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Het OSAR-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("This report describes the situation in Italy based on the examples of Rome and Milan. As there are considerable differences between regions and municipalities, it is not possible to outline the overall situation in the country", pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke 'Questura' voor de registratie van het verzoek (pagina 25). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", waaronder ook diegenen die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden (pagina 28 : "Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously").

We zijn van oordeel dat lezing van beide rapporten geenszins leiden tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren.

Zowel in het AIDA- als het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de aanmelding en formele registratie (AIDA-rapport, pagina 24 : "In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care"; OSAR, pagina 18, "Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation". We zijn van oordeel dat deze passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat (gebruik van de woorden "...might...", "...sometimes.."). We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM.

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat grosso modo uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"). Verzoekers verblijven in de eerstelijnsopvang tot ze kunnen doorstromen naar de SPRAR-structuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Hieromtrent wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de Nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") op 14.10.2016, waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (AIDA, ""The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country.

This system would entail an expansion of the SPRAR system", zie ook <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

In het OSAR-rapport wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (pagina 14 : "The reception system in Italy has grown from 5,000 to 120,000 places within four years. There were 105,248 places in state-run reception centres in February 2016 (...) The SPRAR system currently has 22,000 places, with a further 10,000 planned"). Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are,

however, a problem common to all asylum seekers", pagina 40). We merken op dat dit niet nader wordt geduid. In de volgende zin wordt enkel verwezen naar de uitspraak in de zaak Tarakhel v. Zwitserland.

Het OSAR-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk (pagina 30). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

De auteurs van het OSAR-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte gegevens en informatie. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers van internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Amnesty International (AI) verwees in een vorig jaar verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). Volgens AI maakten de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel

betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse "hot spots" zal worden ondergebracht.

Op 03.08.2016 ondertekenden de Italiaanse en Soedanese autoriteiten een "Memorandum of Understanding" op het vlak van immigratie en veiligheid. Op 24.08.2016 verwijderden de Italiaanse instanties 48 Soedanese staatsburgers, die tijdens een politieactie in Ventimiglia vanwege onwettelijk verblijf werden weerhouden, naar hun land van herkomst. Deze verwijdering werd uiterst kritisch onthaald door onder meer de nongouvernementele organisatie 'Association for Legal Studies on Immigration | Associazione per gli Studi Giuridici sull'Immigrazione', dat stelde dat deze personen nooit informatie verkregen over de procedure inzake internationale bescherming en de gevolgen van het niet vragen van internationale bescherming en de Italiaanse instanties zich schuldig maakten aan collectieve uitwijzing. ASGI maakte hierop in februari 2017 een beroep aanhangig bij het EHRM. We merken op dat het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat andere Soedanezen, die tijdens dezelfde actie werden weerhouden, wel internationale bescherming vroegen en hun verzoeken wel degelijk behandeld zagen (pagina 20). Hieromtrent merken we op dat de Italiaanse instanties met ingang van 22.12.2017 verantwoordelijk werden voor de behandeling van het beschermingsverzoek van de betrokkene en tijdig en volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 zullen worden ingelicht betreffende de overdracht van de betrokkene. De situatie, waarin de betrokkene zich als verzoeker van internationale bescherming bevindt, is fundamenteel anders dan die van de Soedanese staatsburgers, die het voorwerp waren van de verwijdering op 28.04.2016.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 13(1)° 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Verweerder betwist dit niet, noch het tijdstip indienen van het beroep.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van verzoeker (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verzoeker moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig

beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3.2, alinea 2, 3, 6 en 8 van de Dublin III -verordening, van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 6 en 8 van de Dublin III-verordening schendt. Deze bepalingen hebben betrekking op minderjarigen. Verzoeker is zelf meerderjarig zodat hij ten aanzien van zichzelf zich niet dienstig op deze bepalingen kan beroepen. De aangevoerde schending van de artikelen 6 en 8 van de Dublin III – verordening is *prima facie* onontvankelijk. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker op constante wijze tijdens zijn verblijf in het Rijk heeft gewoond op zijn aanwezige jongste minderjarige zus, die zou geboren zijn in 2005 en thans vermist is. Verzoeker heeft echter geen enkel middel ontwikkeld om op deze potentieel zorgwekkende situatie met zijn zus te wijzen of op de eventuele afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van hem.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154 954; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele

rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III Verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Wanneer lidstaten de Dublin III -verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het

nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III -verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Verzoeker ontwikkelt de toelichting van zijn middel op grond van twee onderdelen. Het eerste deel is gericht op het aantonen van tekortkomingen in de Italiaanse procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers. In het tweede deel ontwikkelt verzoeker het argument dat er een reële kans zou bestaan dat Italië hem zal terugsturen naar Soedan ondanks het feit dat hij daar zou worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

In de mate dat de verzoeker betoogt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met artikel 3.2 van de Dublin III Verordening, moet erop worden gewezen dat de gemachtigde de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is nagegaan zowel wat betreft de toegang tot de asielprocedure als wat betreft de toegang tot effectieve opvang. Hij heeft zich dus niet verscholen achter het vermoeden dat elke lidstaat de verdragsverplichtingen zonder meer nakomt. Bovendien interpreteert verzoeker artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening verkeerd waar hij denkt dat dit artikel het beginsel hanteert dat de lidstaat waar men fysiek verblijft, verantwoordelijk is voor de behandeling van het beschermingsverzoek. Dit blijkt uit de toelichting die *supra* werd gegeven.

Verzoeker voelt zich gegriefd door het feit dat in de bestreden beslissing erop wordt gewezen dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens van een asielzoeker om in een bepaalde lidstaat te kunnen verblijven geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Hij betoogt dat hij niet aan forumshopping doet, maar dat het gaat om menswaardigheid en de eerbiediging van de fundamentele rechten van de asielzoeker. De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing niet meer doet dan een algemene context schetsen aangaande de toepassing van de Dublin III -verordening en daarbij aangeeft dat in dat systeem de keuze van de asielzoeker niet bepalend is voor het vaststellen van de verantwoordelijke lidstaat om vervolgens over te gaan tot een onderzoek van alle relevante elementen.

In de bestreden beslissing wordt er verder, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland:

“Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).”

Het EHRM bevestigde eind 2015 dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. Daarbij is rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De gemachtigde komt tot de conclusie dat deze bronnen, en dan in hoofdzaak het AIDA- en SFH-rapport, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De gemachtigde baseert zich onder meer op het AIDA-rapport van december 2016 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het OSAR/SFH-rapport van 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

De gemachtigde besluit vervolgens na lezing van OSAR/SFH-rapport van augustus 2016 dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake. De gemachtigde is echter van oordeel dat deze conclusie niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens de gemachtigde niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Verder wordt voor wat betreft de algemene opvangcapaciteit in Italië gesteld:

*"In het OSAR -rapport wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (pagina 14 *The reception system in Italy has grown from 5,000 to 120,000 places within four years. There were 105,248 places in state-run reception centres in February 2016 (...) The SPRAR system currently has 22,000 places, with a further 10,000 planned*)".*

De gemachtigde neemt bij zijn beoordeling tevens informatie van 19 oktober 2016 in rekening:

"Hieromtrent wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") op 14.10.2016 waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system" zie ook <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniformreception-system-through-sprar-expansion>)."

Ook wordt rekening gehouden met een rapport van Amnesty International van 2016:

"Amnesty International (AI) verwees in een vorig jaar verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren. ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). Volgens AI maakten de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse "hot spots" zal worden ondergebracht."

Om te concluderen:

“ Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers van internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.” En verder “Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.”

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde dus omstandig heeft gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, geen blijk geven van tekortkomingen die zich op een zodanige schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden beslissing weergegeven bronnen. Het komt verzoeker dan ook toe om aan te tonen, met concrete argumenten, dat deze conclusie niet deugdzzaam is. De stelling van verzoeker dat de verwijzing naar de tekortkomingen de motivering tegenstrijdig maakt, gaat niet op, nu wordt gesteld dat die tekortkomingen niet dermate zwaarwegend worden geacht dat zij een overdracht in de weg staan.

Wat betreft de leefomstandigheden van asielzoekers in Italië houdt verzoeker een zeer uitgebreid pleidooi waarin hij wijst op het algemeen bekend feit dat Italië wordt overstelpt met asielzoekers. Hij is van oordeel dat er zich systeemfouten voordoen, zowel op vlak van de asielprocedure als op vlak van de opvangsituatie.

Hij verwijst hiervoor in eerste instantie naar de volgende bronnen:

- een artikel van de krant “Hommes & migrations van Michela Morroi van 2012
- het rapport 13531 van 9 juni 2014 getiteld “l’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes van de Raad van Europa
- rapport van OSAR van oktober 2013 « reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection , in particular Dublin returnees”
- resolutie 2000 (2014) van de Europese Raad en het standpunt van UNHCR van 8 juli 2014 over deze resolutie
- het rapport van maart 2015 van de NGO Asile in Europa
- artikel van M. Lys van januari 2015 “au delà de l’arrêt Tarakhel le Conseil du contentieux des Etrangers impose une analyse individuelle et approfondie de la situation des demandeurs d’asile renvoyés en Italie, indépendamment de la vulnérabilité de son profil”;
- het OSAR-rapport van augustus 2016
- het AIDA-rapport van december 2016

In eerste instantie, waar verzoeker verwijst naar citaten uit rapporten van 2016 die ook door de gemachtigde werden gehanteerd, moet erop worden gewezen dat hij daarmee niet aantoonde dat de analyse van de gemachtigde, de verschillende rapporten samengelezen, niet deugdelijk zou zijn. Dit wordt *infra* verder ontwikkeld.

Voorts blijkt dat verzoeker zich verhaalt op informatie die dateert uit of betrekking heeft op de periode 2012-2015, terwijl de gemachtigde zich op meer recente informatie heeft gebaseerd, die betrekking heeft op de situatie tot en met december 2016. Om die reden kan met de verouderde rapportering geen rekening worden gehouden: de situatie in Italië evolueert snel, zoals verzoeker zelf erkent, hetgeen onder meer blijkt uit het achterhaalde cijfermateriaal dat in verzoekers bronnen wordt weergegeven. Derhalve zijn ze niet van aard om de door de gemachtigde gebruikte informatie en de conclusies die hij daaruit heeft getrokken, te overrulen.

Verzoeker citeert uit het SFH-rapport van 2016 waarin wordt gewezen op de problematiek voor opvang van Dublin-terugkeerders. Hij kan gevolgd worden dat dit een gezaghebbende bron betreft, hetgeen door de gemachtigde ook niet wordt betwist, maar niet in zijn stelling dat die bevindingen recenter zijn dan het AIDA-rapport dat de gemachtigde ook heeft gehanteerd. Dat AIDA-rapport is immers niet van december 2015, maar wel up to date tot 31 december 2016. Volgens het citaat zijn er systeemfouten in

de asielprocedure in Italië, zowel op vlak van opvang als op vlak van toegang tot de procedure. Men wijst op het risico dat een asielzoeker op straat belandt en op het feit dat vele verantwoordelijkheden die door de staat zouden moeten gedragen worden, door NGO's worden verzekerd. De Raad stelt vast dat verzoeker eveneens heeft verklaard met zijn minderjarige zus op straat te hebben verbleven in het Dublingehoor. De gemachtigde motiveert in de bestreden beslissing daaromtrent terecht dat verzoeker (en zijn zus) geen verzoek tot internationale bescherming indienden bij de bevoegde Italiaanse instanties en derhalve niet ressorteerden onder de bepalingen van Richtlijn 2013/33/EU (opvangrichtlijn). Volgens het OSAR-rapport en het AIDA-rapport, die zich in het administratief dossier bevinden, stelt het probleem zich voor mensen die reeds opvang hebben genoten voor ze het opvangcentrum, zonder aankondiging, hebben verlaten. Dit wordt beschouwd als een vrijwillig vertrek en men verliest bijgevolg het recht op opvang. Nu echter uit de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië, doch enkel op illegale wijze in Italië verbleven heeft, blijkt niet uit deze rapporten dat er een reëel risico is op gebrek aan opvang, minstens niet voor lange duur. Waar verzoeker kritiek heeft op het feit dat het de NGO's zijn die de verantwoordelijkheden van de Italiaanse staat moeten dragen, kan dit op zich geen reden zijn om aan te nemen dat een overdracht strijdig zou kunnen zijn met artikel 3 van het EVRM. Men kan ook dankzij NGO's zijn vergemakkelijkte toegang tot de procedure of tot opvang verzekerd zien.

Verzoeker stipt terecht aan dat het motief dat het OSAR-rapport de aandacht richt op de situatie in Milaan en Rome en dus niet zomaar kan getransponeerd worden op de algemene Italiaanse situatie *in casu* weinig dienstig is, nu duidelijk uit de stukken blijkt dat men een overdracht aan Rome beoogt. Echter de gemachtigde heeft zich niet beperkt tot die stelling maar ook gewezen op het feit dat dit rapport meldt dat personen die nog geen beschermingsverzoek hebben ingediend in Italië, dit dienen te doen na aankomst en een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de Questura voor registratie. De gemachtigde citeert "*Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously*". Verzoeker is wel in de situatie dat niet eerder een verzoek werd ingediend en dus kan hij *prima facie* door de NGO's geholpen worden. De Raad acht de conclusie van de gemachtigde *in casu prima facie* niet kennelijk onredelijk dat de lezing van het OSAR-rapport en het AIDA-rapport niet kan leiden tot de conclusie dat Dublinterugkeerders geen toegang krijgen tot de asielprocedure en de opvangstructuren. Geenzins volgt de Raad het standpunt van verzoeker dat het standpunt van de gemachtigde louter subjectief en in geen geval gestaafd zou zijn. Integendeel, de gemachtigde heeft zich juist uitgebreid gesteund op recente rapporten en gezaghebbende rechtspraak van de Europese rechtscolleges.

De Raad is evenmin overtuigd dat de gemachtigde een partiële lezing van het AIDA-rapport heeft gedaan. De bestreden beslissing gaat uitgebreid en gedetailleerd in op dit rapport. Het citaat heeft het over een moeilijke toegang voor verzoekers uit West-Afrika en de zeer moeilijke situatie in de hotspots, maar dit is niet van toepassing op verzoeker zijn situatie. Waar het citaat nog stelt dat er geen toegang zou zijn tot NGO's klopt dit kennelijk niet met de informatie uit het OSAR-rapport.

Verzoeker baseert zich ook op het AIDA-rapport om aan te tonen dat hij een reëel risico loopt om in geval van een negatieve beslissing genomen door de asielinstanties in Italië, geen toegang te hebben tot de rechtbank omwille van het niet aanstellen van een *pro deo* advocaat of een tolk, wat een schending van de artikelen 6 en 13 van het EVRM zou betekenen. De Raad erkent dat de vroeger bestaande praktijk in Rome, plaats waar verzoeker naartoe wordt gerepatrieerd volgens het dossier, zeer problematisch is, nu men van asielzoekers verwachtte een officieel document van hun autoriteiten te bekomen om hun onvermogenheid aan te tonen. Voordat wordt onderzocht of iemand effectief nood heeft aan bescherming tegen diens overheid, kan uiteraard niet worden verwacht dat men zich om die reden tot vertegenwoordigers van zijn overheid moet wenden. Echter, verzoeker doet een partiële lezing van het rapport nu er vervolgens wordt vermeld dat een zaak in november 2014 bij de burgerlijke rechtbank van Rome tegen deze praktijk heeft geleid tot de bevestiging van het principe dat een asielzoeker niet kan worden gedwongen zich bij de vertegenwoordiging van zijn land aan te melden teneinde een dergelijk stuk te bekomen zodat gratis juridische bijstand voor asielzoekers ook in Rome een feit is.

Een schending van de artikelen 6 en 13 van het EVRM blijkt *prima facie* niet.

In zijn verzoekschrift haalt verzoeker meerdere arresten van de Raad en een arrest van de Raad van State in Nederland aan, die er op zouden wijzen dat er sprake is van structurele problemen m.b.t. de opvangsituatie van asielzoekers en Dublin-terugkeerders in Italië. Voor zover verzoeker deze arresten

aanhaalt om de structurele tekortkomingen in Italië te staven, wijst de Raad er op dat het arresten betreft van 2014, 2015 en 2016. Zoals *supra* reeds werd aangehaald, heeft de gemachtigde haar beslissing genomen op basis van het AIDA-rapport dat up-to-date is tot en met 31 december 2016, aldus opgesteld na de door verzoeker aangehaalde arresten. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar arresten die een oordeel hebben geveld over oudere rapporten en dus ook verouderde informatie weergeven terwijl de bestreden beslissing meer recente en geactualiseerde informatie weergeeft betreffende situatie van het opvangsysteem in Italië. Bovendien moet erop worden gewezen dat de aangehaalde rechtspraak niet onverminderd kan worden geëxtrapoleerd naar de huidige casus, nu de motieven van de verschillende beslissingen die werden aangevochten niet steeds identiek zijn, en het onderzoek dat eraan voorafging al evenmin, gelet op de evoluerende situatie in Italië.

Verzoeker gaat verder uitgebreid in op het arrest Tarakhel t. Zwitserland van 4 november 2014, waarnaar de gemachtigde ook heeft verwezen. De Raad volgt evenwel de interpretatie niet dat uit dit arrest zou voortvloeien dat voor elke terugkeerder naar Italië garanties zouden moeten worden gevraagd. Het EHRM heeft zoals *supra* gesteld heel duidelijk een onderscheid gemaakt met de situatie in Griekenland ten tijde van het MSS-arrest en gewezen op de extra kwetsbaarheid van minderjarigen. Ook al blijkt dat het EHRM bezorgd is over de algemene situatie, toch benadrukt het Hof duidelijk de extreme kwetsbaarheid van kinderen. Bijgevolg moet minstens een extra kwetsbaarheid worden aangetoond, naast het louter feit asielzoeker te zijn, vooraleer uit dit arrest kan afgeleid worden dat een overdragende overheid aan Italië garanties zou moeten vragen.

Verzoeker stelt zelf terecht dat het Hof een “cumul van kwetsbaarheden” weerhoudt in dit arrest en stelt ook terecht dat gezien de evolutieve situatie in Italië, het onderzoek bij een dublinoverdracht met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren met een nauwgezet onderzoek van recente en actuele informatie. De Raad is van oordeel dat dit *prima facie* thans is gebeurd omwille van de voorgaande uiteenzetting. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd dat *in casu* door de gemachtigde garanties of waarborgen hadden moeten gevraagd worden nu hij geen enkel element van extra kwetsbaarheid heeft aangehaald. Dat de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk voorzien in artikel 22, lid 7 van de Dublin III Verordening en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Tot slot verwijst verzoeker ook nog naar het arrest Khlaifia ea t. Italië, weliswaar enkel naar het voorafgaand arrest van 1 september 2015, niet naar het arrest dat daarop is gevolg van de grote kamer van 15 december 2016 van het EHRM. Geenszins wordt door de gemachtigde of door de Raad betwist dat ook in geval van een grote instroom de fundamentele rechten en het respect voor de menswaardigheid moet gewaarborgd blijven. Waar verzoeker stelt dat het EHRM in dit arrest heeft aangenomen dat de onmenselijke opvangvoorzieningen bevestigd zijn door verschillende bronnen, blijkt dat het Hof in het arrest van de grote kamer geen schending heeft aangenomen van artikel 3 van het EVRM wat betreft de opvangsituatie.

Verzoeker maakt *prima facie* niet aannemelijk dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Bijgevolg kan ook *prima facie* geen schending worden aangenomen van artikel 3,2, alinea 2 van de Dublin III-verordening.

In zijn tweede onderdeel van de toelichting wijst verzoeker op het risico van repatriëring van Soedanezen door Italië. Zijn Soedanese nationaliteit is het enige element dat verzoeker aanhaalt als eigen aan zijn persoonlijke situatie. Er zijn ook geen extra elementen van kwetsbaarheid, naast het feit dat verzoeker een asielzoeker is, aangehaald zodat de gemachtigde terecht kon wijzen op het feit dat er geen uitgesproken kwetsbaarheid voorligt. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker nergens ingaat op zijn herhaalde en constante verklaringen blijkens het administratief dossier dat zijn minderjarige zus die thans 13 of 14 jaar zou zijn, zich op het Belgisch grondgebied zou bevinden en bovendien vermist zou zijn.

Omtrent het door verzoeker aangehaalde “memorandum of understanding” dat Italië heeft afgesloten met de Soedanese autoriteiten heeft de gemachtigde gemotiveerd. De Raad leest als volgt: *Op 03.08.2016 ondertekenden de Italiaanse en Soedanese autoriteiten een "Memorandum of Understanding" op het vlak van immigratie en veiligheid. Op 24.08.2016 verwijderden de Italiaanse*

instanties 48 Soedanese staatsburgers, die tijdens een politieactie in Ventimiglia vanwege onwettelijk verblijf werden weerhouden, naar hun land van herkomst. Deze verwijdering werd uiterst kritisch onthaald door onder meer de nongouvernementele organisatie 'Association for Legal Studies on Immigration | Associazione per gli Studi Giuridici sull'Immigrazione', dat stelde dat deze personen nooit informatie verkregen over de procedure inzake internationale bescherming en de gevolgen van het niet vragen van internationale bescherming en de Italiaanse instanties zich schuldig maakten aan collectieve uitwijzing. ASGI maakte hierop in februari 2017 een beroep aanhangig bij het EHRM. We merken op dat het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat andere Soedanezen, die tijdens dezelfde actie werden weerhouden, wel internationale bescherming vroegen en hun verzoeken wel degelijk behandeld zagen (pagina 20). Hieromtrent merken we op dat de Italiaanse instanties met ingang van 22.12.2017 verantwoordelijk werden voor de behandeling van het beschermingsverzoek van de betrokkene en tijdig en volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 zullen worden ingelicht betreffende de overdracht van de betrokkene. De situatie, waarin de betrokkene zich als verzoeker van internationale bescherming bevindt, is fundamenteel anders dan die van de Soedanese staatsburgers, die het voorwerp waren van de verwijdering op 28.04.2016."

Een grote bezorgdheid omtrent dit "memorandum of understanding" tussen de Italiaanse en Soedanese autoriteiten kan gedeeld worden met verzoeker en de collectieve uitwijzing van Soedanezen zonder enig onderzoek van een eventuele grief aangaande artikel 3 van het EVRM lijkt *prima facie* problematisch in het licht van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het vierde protocol bij het EVRM en artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag. Toch stelt de Raad vast dat verzoeker als asielzoeker volgens zowel de informatie in het artikel dat hij in zijn stuk 8 heeft gevoegd, als de informatie op p. 20 van het AIDA-rapport waarnaar de gemachtigde verwijst, *prima facie* niet kan vallen onder het toepassingsgebied van dit akkoord. Zowel het AIDA-rapport als het door verzoeker gevoegde artikel vermelden duidelijk dat het gaat om Soedanezen die geen beschermingsverzoek hebben ingediend. Het artikel waarnaar verzoeker verwijst spreekt zelfs van een beschermingsgraad van 60% van de Soedanezen in Italië die wel een beschermingsverzoek indienen. Zoals *supra* reeds gezegd blijkt uit p. 40 van het AIDA-rapport dat Dublinterugkeerders die voorheen nog geen beschermingsverzoek hebben ingediend, zoals verzoeker, na overdracht toegang hebben tot de reguliere procedure. Ook het OSAR-rapport van augustus 2016 meldt dat een vreemdeling die nog geen asiel heeft aangevraagd na overdracht aan Italië een beschermingsverzoek moeten indienen op de luchthaven, men krijgt volgens dit rapport van de grenspolitie op de luchthaven een brief (*verbale di invito*) waarin staat welke questura verantwoordelijk is voor het onderzoek van het beschermingsverzoek. De Raad kan op grond van deze informatie niet aannemen dat voor verzoeker *in casu prima facie* voldoende zwaarwichtige elementen voorliggen om aannemelijk te maken dat hij bij overdracht aan Italië een reëel risico loopt op ketting-refoulement naar Soedan.

Waar verzoeker nog aanstipt dat Italië Soedanezen repatrieert "wiens asielaanvraag werd afgewezen", kan dit niet in strijd geacht worden met artikel 3 van het EVRM daar dit betekent dat voorafgaandelijk de gegrondheid van de vrees of de nood aan subsidiaire bescherming is onderzocht en niet gegrond werd bevonden. Bovendien blijkt uit het voormelde stuk 8 dat verzoeker zelf heeft gevoegd dat Italië een beschermingsgraad van 60% kende voor Soedanezen, wat in lijn zou liggen met andere Europese statistieken.

Verzoeker verwijst nog naar de het feit dat in de pers de laatste tijd veel te doen is over de repatriëring of teruggrijping naar Soedan en dat deze werden opgeschort teneinde te voorkomen dat de betrokkenen worden blootgesteld aan onmenselijke behandelingen. Verzoeker voegt dienaangaande verschillende Belgische persartikelen toe. Gezien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker voorafgaandelijk aan het indienen van zijn beschermingsverzoek werd onderworpen aan een gehoor voor identificatie door de Soedanese ambassade, is *prima facie* niet uitgesloten dat dit een invloed heeft op de eventuele beschermingsnood van verzoeker. Echter, het thans voorliggende overdrachtbesluit naar Italië kan niet worden beschouwd als een repatriëring of teruggrijping naar Soedan omdat in de specifieke situatie van verzoeker *in casu prima facie* geen reëel risico voorligt op ketting-refoulement.

Ook op grond van dit individuele element, met name verzoekers Soedanese nationaliteit, neemt de Raad *in casu* en *prima facie* niet aan dat een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest aannemelijk is. De Raad herhaalt dat verzoeker in het verzoekschrift nergens wijst op het in het Dublingehoor aangehaalde feit dat hij samen met zijn jongste minderjarige zus, die zou vermist zijn, naar België is gekomen via Italië.,

Verzoeker ontwikkelt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel in het licht van de aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM, zodat de Raad ook deze beginselen *prima facie* niet geschonden acht.

Het middel is *prima facie* in zijn twee onderdelen niet ernstig.

Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

A. MAES